

SAMRØÐA

Um eg so skal skriva við høkuni, so geri eg tað. Tað er bara ein nýggj avbjóðing, sum eg ætli mær at liva við. Einkí kann steðga mær

Hanus Samró

Sjúkan ger vart við seg

Nógva venjingin gav úrslit, og varð Hanus Samró spáddur eina bjarta framtíð innan fótból, hondból og judo, men ein dagin varnaðist ungi hoyvíkingurin, at okkurt var áfatt.

– Eg legði merki til tað, tá eg á vári í 2002 vandi við judo landsliðnum. Undir venjingum plagdu vit at gera nógvar arm-boyggingar. Bráðliga kláraði eg ikki longur. Eina herðablaðið stakk út. Og tað var serstakliga pínufult, tá vit vandu, tí vit lendu jú á rygginum, greiðir Hanus Samró frá.

Endin var, at hann leitaði sær til ein fysioterapeut, ið kundi ugga hann við, at tað var einki at vera bangin fyri.

– Tað var ikki vøddasvinn. Eg var ov væl vandur til tað. Vøddasvinn var harafturat symmetriskt, tað var hetta ikki. So eg fekk nakrar venjingar, sum eg skuldi gera. Men

einki hjálpti, og støðan bara versnaði. greiðir Hanus Samró frá.

Tungu boðini

Hanus Samró bleiv ikki betri, og skjótt megnaði hann ikki tað sama á fótólts- og hondbóltsvøllinum. Tað var um hetta mundið, at foreldrin gjørdust stúrin, og fóru at kanna málið.

– Tey komu í samband við eina kvinnu, ið kendi til vøddasvinn. Hon hugdi upp á meg eina løtu og segði, at tað var okkurt, ið bendi á, at eg hevði fingið tað, minnst Hanus Samró aftur á.

Nú kom ferð á. Ungi maðurin varð sendur til kanningar, tí læknarnir kundu ikki útiloka, at tað var krabbamein í heilanum. At enda var tað ein ílegukanning, ið loysti gátuna.

– Endaligu boðini komu á heysti 2002. Eg minnst tað, sum tað var

í gjár, tí dagin eftir boðini skuldi eg leggja fram í áttanda flokki. Eg minnst ikki navnið á uppgávuni, men tað var ein av hesum stóru uppgávunum, sum allir áttanda floks næmingar skulu gera, greiðir Hanus Samró frá og leggur afturat.

– Mítt evni var vøddasvinn. Eg endaði uppgávuna við at siga, at eg hevði akkurát fingið staðfest sjúkuna. Og so græt eg framman fyri øllum flokkinum.

At liva við sjúkuni

Fjúrta ár eru liðin, síðan Hanus Samró fekk staðfest sjúkuna, og unga ítróttatalentið er nú vinnulívsmaður, politikari, lesandi og rithøvundur og hevur lært at brúka sjúkuna til okkurt gagnligt.

– Tað er ómøguligt at skilja meg og sjúkuna frá hvørjum øðrum. Eg livi við henni hvønn dag. Men sjálvt um hon hindrar mær í nógvum, er

tað eisini hon, ið motiverar meg. Eg brúki vónbrotini til okkurt jaligt, sigur Hanus Samró, og leggur dent á, at hann er so nógv meira enn bara sjúkan.

– Sjúkan er ikki Hanus Samró. Hanus Samró er Hanus Samró, soleiðis sum hann altíð hevur verið. Í dag kemur tað bara ikki til sjóndar í ítrótti, men eg kann so nógv meir nú, enn eg kundi fyri 10 árum síðan.

Fór fullkomiliga í svart

Samrøðan er um at enda, tá prátið fellur inn á framtíðina og útlitini fyri at enda í rullistóli. Hann er opin og erligur um støðuna.

– Eg minnst einaferð, tá eg var og vitjaði mammu, at eg var eitt sindur ov seinur á flogvøllinum og flogfarið var langt burtur. So tað mátti ganga skjótt fyri seg. Tá nyttaði ikki at vera treiskur, greiðir Hanus Samró frá.

Tískil mátti hann spyrja starvsfólkini, um hann ikki kundi koyrast til flogfarið, men fekk upplýst, at tey ikki høvdu nakran bil.

– Ístaðin komu tey við einum koyristóli. Eg fór fullkomiliga í svart. Eingin kjansur. Eg skuldi heldur ganga, enn at seta meg. Eg veit, at tey, sum hava verið í somu støðu sum eg, siga, at tað besta tey hava gjørt, er at góðtaka støðuna, men eg seti meg ikki, fyrr enn tað er neyðugt, sigur Hanus Samró púra avgjørdur, og leggur afturat.

– Tann dagurin kemur, og hann kemur kanska eisini skjótt, men eg vil gjarna brúka beinini, meðan eg havi tey. Tí, tá eg seti meg, seti eg meg fyri lívið. Men tað er ikki nakað, eg stúri fyri. Eg havi onnur ting at hugsa um.